

Pintér Lajos

Versek egy régi füzetből

Szigliget

hattyú úszik be
a szigligeti öbölbe
hatyikáim hatyikáim
rikoltoz a költő
és kezéből kenyérrrel
eteti őket
vérvik a hajnali ég
vagy kora este
rőt csíkot vág az égre
a naplemente
magam sem tudom
csak azt tudom
hogy vérvik a hattyú
habfehér szárnya
az hasította
fel az eget
ahogy ballagunk
végig az úton
őrtálló nyárfasor integet
szép kora nyár
az öböl ringató anyaöl

Nagy László úr ír

*Zene ez, vidám üzenet.
Színe szivárvány: fekete.*

Nagy László úr ír –
nem skót, buzgón rólunk és értünk
szólni nem röstell, életét
csillagok jegyében költi el.
Verse csak vers: csak tört edény,
nem költemény, mégis
fennkölt, mégis remény.
Nagy László úr ír,
egüinkre bárányos felleget rajzol,
uszíthatod rá farkasod,
uszíthatod rá farkaskutyád,
széttépett báránya mellé kiáll,
onnan kiált, onnan méreget
rossz mérleget; bűnt, rossz étket, vétket
onnan utál.
Kiüt rajtad a veríték.
Ki magázott, ki önözött,
ki megtisztelt, ha kegyezett:
most holtában letegezed.
Mert új divat, mert rút divat
pofontegezni holtakat.
Emlékműve egy sarki asztal:
boros pohár és benne korty bor,
sérti védtelen méltóságát,
ha árva poharába kortyolsz.
Orvos nem vagyok, se bölcsészdoktor,
nem boncolom hát, borzalom,
nem méricskélem, hol érdes, hol
érdemes, hol érdekes, hol vétkes,
hol nemzeti, hol nembeli.
Mert nem lehet, mert színezüst ő.

Mert Tengernek töredéke is Tenger.
De nincs annyi
kocafürdető tó, kacsaúsztató,
nincs annyi feredő teknő,
mi megsokasodva volna Tenger.
Nem szorozható, nem osztható ember.
Nem táborozott, nem
tobzódott és nem toborzott,
csak elfoszlott, csak elveszett.
Kancsal angyal ragadta égbe,
ki rugdosta lovát bakancssal.
Nem toborzott ő sereget.
Szent teste mégis Dózsa György teste,
égetik s megégetik veled.

NÉMETH ATTILA⁷⁹: Emlékkutakon X.

